

Sygn. akt V CSK 169/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. T.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. z siedzibą
w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 564/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Argumentacja powoda, oparta na twierdzeniu, że zachodzi istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności przeprowadzenia dowodów z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, nie uzasadnia oceny, iż zachodzi omawiana przesłanka. Nie jest to bowiem zagadnienie prawne cechujące się nowością oraz dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie. Za utrwalony przyjąć trzeba pogląd Sądu Najwyższego, że zważywszy na merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego uprawnienie, o którym mowa w art. 232 zd. 2 k.p.c., przysługuje również sądowi drugiej instancji. Obowiązek udowodnienia faktów wskazanych w podstawie faktycznej spoczywa przede wszystkim na stronie procesu zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c., a sąd powinien skorzystać z omawianego uprawnienia jedynie w szczególnych, wyjątkowych lub oczywistych wypadkach konieczności pogłębienia materiału dowodowego (wyroki z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00, z dnia 20 września 2007 r., II CSK 244/07, z dnia 14 grudnia 2000 r., I CKN 661/00, z dnia 17 kwietnia 2008 r.,

I CSK 79/08 - nie publ.). Ocena prawidłowości realizacji tego obowiązku oceniona musi być *in casu*, natomiast wskazane wyżej przesłanki skorzystania z omawianego uprawnienia nie pozwalają na taką kwalifikację sytuacji, w której strona nie korzysta w postępowaniu dowodowym przed sądem z przyznanych jej praw procesowych albo wykazuje bierność nie stawiając się na wezwania sądu lub nie uczestnicząc w przeprowadzeniu dowodów wymagających jej osobistego stawiennictwa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).